

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΕΚΕΙΝΩΝ ΟΙΤΙΝΕΣ ΠΑΡΑΒΛΕΠΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΤΩΧΟΥΣ

Εἰδότε λέγει «καὶ εὐδοχημένοι τοῦ Πατρὸς μου, λαβέτε
ὡς κληρονομίαν τὴν βασιλείαν, ἡ οποία ἔχει ἐτοιμασθῆ
δια ὑμῶν ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.
Διότι ἐπεινάσα, καὶ ὑμεῖς ἐδώσατε νὰ φαῖν, ἐδίψησα, καὶ
με ἐποτίσατε, ξένος ἦμουν, καὶ με περιεπαύσατε εἰς τὸν
οἶκόν ὑμῶν, γυμνός, ἦμουν, καὶ με ἐνεδύσατε, εἰς φυλακὴν
ἦμουν, καὶ ἤγαγε πρὸς ἐμὲ».

Ἀρὰ γε, λοιπὸν, ὅσα ἀκούσαμεν καὶ ἡμεῖς τὴν μακαρίαν
ἐκείνην φωνήν; Ἐγὼ δὲν ὅσα ἠδύναμην νὰ το
ἰσχυρωθῶ καὶ πολὺ· διότι περιφρονούμεν πολὺ τοὺς
πτωχοὺς. Ἐναι καιρὸς τῆς νηστείας, πολλὰ παρανώσεις
καὶ διδασκαλίαι βωτηρίων διδασκαλιῶν, συνεχεῖς προσευχαί,
βυθκεντρώσεις καθημεριναί καὶ μετὰ τὴν τῶσιν
φροντίδα ποιῶν τὸ ὄφελος; Οὐδὲν. Διότι ἀναχωροῦμεν
ἀπὸ ἐδῶ καὶ βλέπομεν πλῆθος πτωχῶν εἰς εἶσοχους νὰ
ἴστανται καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· καὶ με τῶσιν ἐκληρότητα
τοὺς παρατρέχωμεν, ὡς νὰ βλέπαμεν ἀψυχα ἀγάλματα,
λοιπὸν, καὶ ὅχι ζωντανούς ἀνθρώπους, τῶσιν ἐπιείθετα
νὰ φράσωμεν εἰς τὰς οἰκίας. Ἡ πείνα ἡμῶν πιεθεῖ,
λέγει. Καὶ ὅμως, ἡ πείνα νὰ ὑμῶν πείθῃ νὰ μείνετε·
διότι αἱ χορτᾶται γαστέρες, ἐκ τῆς ἰδίας ἀνάγκης
πιεθόμεναι καὶ τὴν ζένην ἐνδυναμῶνται ἢ μάλλον
οὔτε καὶ ἔτσι εἶναι δυνατόν νὰ αἰδανθοῦν τὴν ζένην
δυστυχίαν. Καὶ βὺ μὲν εἰς τραπεζάν ἔτοιμον τρέχεις
καὶ δὲν δύνασαι νὰ περιμένῃς οὔτε ὄλιγον ὅδε πένυς
ἴσταται, μέχρις αὐτῆς τῆς ἐσπέρας, καὶ τρέχει καὶ
ἐπιείθεται δια νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν καθημερινὴν
τροφὴν, καὶ βλέπων νὰ συμπληρῶνεται ἡ ἡμέρα, τὰ
δε χρήματα νὰ μὴ ἔχουν συμπληρωθῆ ἀκόμη ὅλα,
ὅσα, ἐπαρκῶν δια τὴν τροφὴν τῆς ἡμέρας, ἀδυναταί
καὶ καίθεται, καὶ ἀναγκάζεται νὰ τολῆ μεγαλύτερα
τῆς δυνάμεως τοῦ.

Διὰ τοῦτο κατὰ τὸ βράδυ μᾶς ἐπιτίθενται ἐφοδρότερον, ὀρκιζόμενοι, ἐξορκίζοντες, θρηνοῦντες, κλαίοντες, ἔκτεινοντες τὰς χεῖρας, παλὰ ἄλλα ἀνευ ἔντροπῆς ἀναγκάζονται νὰ πράξουν. Διότι φοβοῦνται μήπως, ὅταν ἔλθῃ ἡ νύκτα καὶ τοὺς εὖρη ἔξω τοῦ λυμένου, χειρότερον ναυάγιον υποβοῦν· ἔτι καλοὶ πένητες φοβοῦμενοι, ὡς ναυάγιον τὸν λιμὸν, βπεύδουν πρὸς τῆς ἐπέρας νὰ συγκεντρώσουν τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα τῆς τροφῆς διὰ νὰ μὴ ἀποχωρήσουν πάντες, εἰς τὰς οἰκίας των, καὶ παραμείνουν ἔξω τοῦ λυμένου, καθ' ὅσον λιμὸν εἰς αὐτοὺς εἶναι αἱ χεῖρες τῶν ἐλεούντων.

Ἡμεῖς ὅμως οὔτε εἰς τὴν ἀγορὰν συκινούμεθα ἀπὸ τὰς συμφορὰς ἐκείνων, οὔτε ἀφ' οὗ ἀπέλθωμεν εἰς τὸν οἶκον· ἀλλὰ καὶ τῆς τραπέζης εὐρυκομένης πληθίων ἡμῶν καὶ ὑπερπληρωμένης ἀγαθῶν, (εἴαν πρέπει νὰ ὀνομάζωνται ἀγαθὰ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐδίδομεν με κατακρίων τῆς οἰκῆς μᾶς ἀπανθρώπιαι) καὶ ἐκτὸς τούτου ἐβρωμένης τῆς τραπέζης καὶ εὐρυκομένης πληθίων ἡμῶν, ἀκούομεν ἀπὸ καίτω ἐκείνου, οἷτινες βαδίζον εἰς τοὺς δρομικούς καὶ φωνάζουν δυνατὰ εἰς τὰς δονοκίας, καὶ πονοῦν εἰς τὸ βαδύτατον βότος, εἰς πολλὴν ἐρημίαν, καὶ ὅμως οὔτε ἔτι συκινούμεθα. Ἄλλ' ἀφ' οὗ χορτάσωμεν, καὶ πρὸς ὕπνον βαδίζομεν, ἀκούομεν ἀπὸ καίτω τὴν βτημίην ἐκείνην δυνατὰς φωνὰς ὀδυρωμένων ἀνθρώπων, καὶ ὡς νὰ μὴ ἀκούωμεν φωνὴν ἀνθρώπου, ἀλλὰ λυδδαμένου βόλου περιφρονοῦμεν, ταύτην καὶ οὔτε τὸν καιρὸν λαμβάνομεν ὑπ' ὄφιν, ὅτι ἄρῃα κατὰ τὴν νύκτα, ἐνῶ ὅλοι κοιμοῦνται ἐκεῖνος ὀδύρεται μόνος, οὔτε τὸ μικρὸν τῆς παρακλίσεως, ὅτι δηλαδὴ ἐκτὸς ἀπὸ ἄρτον δὲν ζητεῖ τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἡμῶν, ἢ ὀλίγα χρήματα, οὔτε τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, διότι βυνεχῶς παλαίει με τὴν πείναν, οὔτε τὴν εὐγένειαν τοῦ ἰκέτου, διότι ἀν καὶ κατέχεται ἀπὸ τὸς ἀνάγκην,

δὲν ἔρχεται πλησίον τῶν θυρῶν, οὔτε τολμᾷ νὰ ἔχησθῃ, ἀλλὰ παρακαλεῖ ἀπὸ κάτω καὶ ἀπὸ πολὺ μακριὰ καὶ ἂν μὲν λάβῃ, δίδει μυρίας εὐχὰς· ἂν ὄχι, οὔτε τότε ἐκφέρει λόγον πικρὸν, δὲν υβρίζει, οὔτε βλαβηρεῖ ἐκεῖνους ποὺ δύνονται νὰ δώσουν καὶ δὲν παρέχουσιν· ἀλλ' ὅπως κατὰ δίκαιον τὸς ὀδηγούμενος ὑπὸ δειγίου τινὸς εἰς ἀφόρητον τιμωρίαν, ὅλους τοὺς διερχομένους παρακαλεῖ τοὺς ἐκετεῦει καὶ μὴ λαμβάνων οὐδεμίαν βοήθειαν, μετὰ μεγάλης ἐκκληροσύνης φέρεται πρὸς τὴν τιμωρίαν, ἕτελ καὶ αὐτὸς ἐδῶ. ὅς νὰ ὀδηγῆται ὑπὸ τοῦ δειγίου, τὴν πείναν, μετὰ εἰς τὴν νύκτα καὶ τὴν ἀφόρητον ἀφροσύνην, ἐκτείνει μὲν τὰς χεῖρας καὶ μετὰ μεγάλη φωνὴν τοὺς εὐρισκομένους ἐπάνω εἰς τὰς οἰκίας παρακαλεῖ, δὲν λαμβάνει ὅμως οὐδεμίαν φιλανθρωπίαν, ἀνηλεῶς ἐκδιώκεται καὶ μετὰ πολλὴν ὠμότητα. Ἡμῶς ὅμως, οὐδὲν ἐκ τούτων ἡμῶς συζητεῖ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν τόσην ἀπανθρωπίαν τολμῶμεν νὰ ἐκτείνωμεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ νὰ ὁμιλήσωμεν πρὸς τὸν θεόν δι' εὐσπλαγχνίαν καὶ συγχώρησιν τῶν ἁμαρτημάτων ἡμῶν καὶ δὲν φοβοῦμεθα μήπως κεραυνὸς πέσῃ μετὰ ἀπὸ τέτοιαν προεσχίν, μετὰ τὴν τόσην ὠμότητα καὶ ἀπανθρωπίαν, πῶς πρὸς ὕπνον, λέγε μου, βαδίζομεν καὶ ἀναπαύομεν καὶ δὲν φοβοῦμεθα μήπως καθ' ὕπνου αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ πένης παρουσιασθῇ, εἰς ἡμᾶς, τραχὺς, ἀκάθαρτος, μερᾶν ἐνδεδυσμένος, ἀρχίσθῃ δὲ νὰ οὐρέται καὶ νὰ θρηνηῖ, κατηγορῶν τὴν ἐκκληροσύνην ἡμῶν; καθ' ὅσον ἀπὸ πολλοῦς πολλάκις ἤκουσα νὰ λέγουν ὅτι μετὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν, παρέλειψαν τὴν βοήθειαν πρὸς τοὺς πτωχοὺς, κατὰ τὴν νύκτα εἶδον τοὺς ἑαυτοῦς τῶν δεμένων μετὰ βολυγὰ καὶ νὰ τοὺς τραβᾷ τὸ χεῖρ τῶν πτωχῶν, νὰ διαρροῦνται, πολλά, ἀλλὰ πράγματα νὰ παθαίνουν. Ἄλλα ταῦτα μὲν

εἶναι ἕπνος καὶ ὄνειρον καὶ πρόβκαρος τιμωρία· ἡμεῖς
ὅμως δὲν φοβοῦμεθα, λέγε μου, μήπως κάποτε αὐτὸν
τὸν πτωχὸν, που ὀδύρεται, ποὺ φωνάζει, καὶ κλαίει,
τὸν ἴδωμεν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, καθὼς
κάποτε εἶδεν τὸν Λάζαρον ὁ πλούσιος ἐκεῖνος;
Ὅσα δὲ ἐπακολουθοῦν τα ἀφῆνω εἰς τὴν βυκειδησίν εας,
τὰ φοβερά καὶ ἀπαρηγόρητα ἐκεῖνα βασανιστήρια, πῶς
ἐζητήσεν ἕδωρ, πῶς δὲν ἔτυχεν οὐδὲ σταμόνος, πῶς ἡ
ψῆσθα ἐτησανίετο, πῶς ἂν καὶ πολὺ παρακάλεσεν,
δὲν ἀπήλασε οὐδεμίαν συγγνώμης, καὶ πῶς αἰωνίως
ἐκολάζετο.

Ἄλλὰ ἡμεῖς μὴ μένοιο ταῦτα διὰ τῶν πραγμάτων να
γνωρίζωμεν, ἀλλὰ να ἀποφύγωμεν τὴν ἀπειλήν των
ἔργων, ἀφοῦ ἀκούσωμεν αὐτὰ καὶ να ἀποδειχθῶμεν
ἀξιοὶ τῆς φιλοξενίας, τοῦ προπάτορος Ἀβραάμ, εἰς τὸν
ἴδιον με ἐκεῖνον να μεταβῶμεν τόπον, με τὴν χάριν
καὶ τὴν φιλανθρωπία τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, μετὰ τοῦ ὁποιοῦ εἰς τὸν Πατέρα ἀνῆκε
τιμὴ, δόξα, δύναμις, μαζί με τὸ Ἅγιον Πνεῦμα
τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων Ἀμήν.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΤΟΜΟΥ